

LIBRIS

Frații Grimm

Comoara cu basme





Frații Grimm

Comoara cu basme



Traducere din limba germană
de Laura Mihăileasa și Simona Ionescu





Cuprins

Prefață	5	Cele trei fire de păr de aur ale dracului ...	130
Cheița de aur	7	Păzitoarea de găște	137
Prințul Broscoi sau Heinrich cel cu Inima Încătușată	8	Apa vieții	14
Lupul cu cei șapte iezi	14	Bunicul și nepotul	15
Fetica	18	Bălăioara și Roșioara	153
Cei trei pitici din pădure	22	Căsuța din pădure	161
Copilul Mariei	29	Pescarul și nevasta lui	167
Hänsel și Gretel	34	Regele Cioc-de-Sturz	175
Croitorașul cel viteaz	43	Hans cel Norocos	181
Șoricelul cel alb	53	Frățior și surioară	189
Cenușăreasa	57	Iepurele și ariciul	198
Bătrâna Holle	66	Acul, fusul și suveica	202
Domnița-Corb	70	Crăiasa albinelor	205
Frumoasa Adormită	76	Cele trei pene	208
Scufița Roșie	82	Gâsca cea de aur	212
Muzicanții din Bremen	88	Cele douăsprezece prințese dansatoare	218
Degețel	92	Cele trei torcătoare	222
Albă-ca-Zăpada	99	Motanul Încălțat	225
Adevărata mireasă	112	Vânătorul de șoareci din Hamelin	232
Statu-Palmă-Barbă-Cot	120	Unochi, Doiochi și Treiochi	234
Mantia dintr-o mie de piei	124	Anii vieții	242
		Cuprins	245

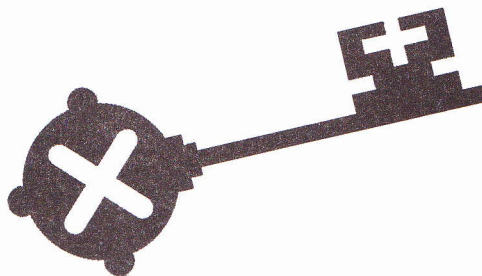


Cheița de aur

Odată, la vreme de iarnă, pe când zăpada groasă acoperea pământul, un băiat sărman se văzu nevoit să se ducă în pădure și să aducă o sanie plină de lemne. După ce le adună și le încarcă în sanie, se gândi să facă un foc înainte să plece spre casă, ca să se mai dezmoștească. Dădu puțin zăpada la o parte și când vru să curețe pământul, găsi o cheiță de aur. Băiatul își zise că acolo unde este o cheie, trebuie să fie și un lacăt.

Săpă în pământ și găsi un cufăr. „Numai de s-ar potrivi acum cheia”, gândi băiatul. „Sigur voi găsi înăuntru lucruri de preț!” Căută lacătul, dar nu-l găsi de prima dată. Uitându-se mai atent, descoperi un lacăt atât de mic, că abia dacă se vedea. Încercă cheia și văzu că se potrivea perfect.

O întoarse o dată și...



Și acum trebuie să așteptăm până ce băiatul a descuiat lacătul, a dat deoparte capacul și abia atunci vom afla ce minunății stăteau ascunse în cufăr...



Printul Broscoi sau Heinrich cel cu Inima Încătușată

In timpuri de demult, când dorințele lesne se împlineau, trăia un rege care avea trei fiice foarte frumoase, însă mezină era atât de frumoasă, încât soarele însuși, care a văzut atâtea și atâtea, se minuna de fiecare dată când îi vedea chipul. În apropierea palatului regelui se întindea o pădure mare și întunecată, iar în pădure, sub coroana unui tei bătrân, era o fântână. În zilele arzătoare de vară, copila cea mică a regelui căuta răcoarea la umbra pădurii și se așeza lângă fântână, iar ca să-și alunge plictiseala, își lua o minge de aur, o arunca în sus și apoi o prindea, acesta fiind jocul ei preferat.

Odată se întâmplă ca prințesa să nu prindă mingea de aur și aceasta să cadă drept în fântână. Fântâna era

adâncă, atât de adâncă, încât nu i se vedea capătul. Fata începu să plângă. Plângea din ce în ce mai tare și nu se putea liniști nicicum. Pe când jelea așa de tare, auzi o voce:

— Ce s-a întâmplat, prințesă, de jelești că până și pietrele plâng de mila ta?

Fata privi în jur să vadă de unde venea vocea și dădu cu ochii de un broscoi care își întindea deasupra apei capul său mare și urât.

— Aaa, tu erai, broscoi bătrân, spuse ea. Uite, plâng după mingea mea de aur pe care am scăpat-o în fântână.

— Liniștește-te și nu mai plânge, îi spuse broscoiul. Eu te-aș putea ajuta, însă ce-mi dai dacă ți-o aduc înapoi?

— Tot ce îți dorește inima, dragă broscoiule, răspunse ea. Hainele mele,



LIBRIS

nestematele și mărgăritarele mele prețioase, chiar și coroana de aur pe care o port, toate vor fi ale tale.

— Nu doresc nici hainele, nici mărgăritarele sau pietrele tale nestemate, nici chiar coroana ta de aur, însă dacă m-ai îndrăgi și aș deveni tovarășul tău de joacă, dacă m-ai așeza alături de tine la masa ta și mi-ai da să mănânc din farfuriuța ta de aur și să beau din păhărelul tău și să dorm în pătuțul tău, atunci aș coborî în fântână să îți aduc mingea de aur. Îmi promiți toate acestea?

— O, da, spuse fata, îți promit tot ceea ce dorești, numai să-mi aduci mingea înapoi.

Însă în sinea ei își zise: „Ce prostii tot îndrugă broscoiul ăsta! Auzi îndrăzneală! Să-mi fie tovarăș de joacă tocmai unul ca el, care toată ziua se bălăcește în apă cu ai săi și orăcăie încontinuu.”

De îndată ce căpătă promisiunea fetei, broscoiul se cufundă în apă și nu trecu multă vreme până ce apărură cu mingea și o aruncă în iarbă. Fiica regelui se bucură nespuse să își vadă din nou jucăria preferată, o ridică și plecă repede cu ea.

— Așteaptă! Așteaptă! strigă broscoiul. Unde te grăbești așa? Ia-mă și

pe mine! Dacă mergi așa de repede, nu pot ține pasul cu tine!

Însă nu l-a ajutat cu nimic că a orăcăit după ea cât a putut el de tare. Fata nu îi mai dădu nicio atenție. Se grăbi spre casă și în curând uită de sărmanul broscoi, care intră din nou în fântâna lui.

A doua zi, pe când regele și toți curtenii săi se așezară la masă și începură să mănânce din farfuriile lor de aur, plici-placi, plici-placi, se ivi cineva, abia târându-se pe treptele de marmură. Când ajunse sus, bătu la ușă și strigă:

— Prințesă mezină, deschide-mi!

Fata se grăbi să vadă cine-i afară și atunci când deschise, dădu cu ochii de broscoi. Trânti repede ușa, se așeză din nou la masă și dintr-odată i se făcu frică. Văzând-o speriată, regele îi spuse:

— Fiica mea, cine te-a speriat așa tare? Ai văzut cumva la ușă vreun uriaș care vrea să te fure?

— O, nu, răspunse ea, nu e niciun uriaș la ușă, ci doar un broscoi urât.

— Și ce dorește broscoiul de la tine?

— Vai, dragă tată! Ieri, pe când mă jucam lângă fântână, am scăpat în apă mingea de aur. Pentru că plângeam atât de tare, broscoiul a scos mingea

din fântână și mi-a cerut în schimb să-i promit că va fi de acum prietenul meu de joacă, însă nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că ar putea ieși din apă și veni după mine. Acum e afară și vrea să intre!

Și tocmai când povestea, se auzi cum cineva bate a doua oară la ușă, strigând:

— Prințesă mezină, deschide-mi! Ai uitat ce mi-ai promis ieri? Prințesă mezină, deschide ușa!

Atunci regele spuse:

— Dacă ai promis, atunci trebuie să îți ții cuvântul dat. Acum mergi și deschide-i!

Fata merse și deschise ușa. Broscoiul sări de îndată înăuntru și merse în urma prințesei până când aceasta se așeză din nou la masă. Acolo se opri și strigă:

— Ridică-mă în poala ta!

Fata șovăi, însă regele îi porunci să facă precum îi spusese broscoiul. Odată ajuns pe scaun, broscoiul dori să fie urcat pe masă, iar odată ajuns pe masă, spuse:

— Acum împinge puțin mai aproape de mine farfuriuța ta de aur ca să putem mânca împreună!

Prințesa se supuse, dar cu toții vedeau cât de greu îi venea să facă toate

acestea. Broscoiul se înfrupta cu poftă în timp ce ei îi stătea mâncarea în gât. În cele din urmă, broscoiul spuse:

— Am mâncat pe săturate. Acum sunt obosit, așa că du-mă în camera ta, netezește patul de mătase, că e timpul să dormim.

Prințesa începu să plângă și să se înfioare la gândul că va dormi în patul ei frumos și curat cu broscoiul cel rece, pe care nu îndrăznea nici măcar să îl atingă. Însă regele se mânie și spuse:

— Nu trebuie să îl disprețuiești pe cel care te-a ajutat atunci când ai avut nevoie!

Atunci fata prinse broscoiul cu două degete, îl duse în camera ei și îi dădu drumul într-un colț. Prințesa se întinse pe pat, iar broscoiul se târâi spre ea și-i spuse:

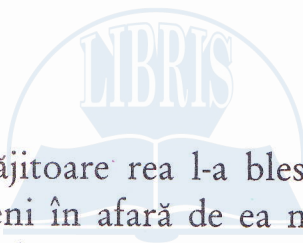
— Sunt obosit și vreau să dorm la fel de bine ca tine. Ridică-mă și pe mine în pat, altfel îi voi spune tatălui tău că nu-ți ții cuvântul dat.

Auzind toate acestea, fata se mânie atât de tare, încât ridică broscoiul și îl trânti cu toate puterile de perete.

— Acum ai să te odihnești în sfârșit, broscoi nenorocit!

Și iată că atunci când căzu, broscoiul se prefăcu într-un tânăr prinț cu ochi frumoși și blânzi. El îi povesti





cum o vrăjitoare rea l-a blestemat și că nimeni în afară de ea nu l-ar fi putut salva. Dacă și tatăl ei se învoia, el dorea să-i fie prințesei tovarăș și soț, urmând ca a doua zi să plece amândoi spre împărăția lui. Apoi adormiră și, a doua zi dimineață, când îi trezi soarele, la poarta castelului sosi o trăsură cu opt cai albi, cu capetele împodobite cu pene de struț și înhămați cu hamuri de aur. Vizitiu era slujitorul tânărului rege, credinciosul Heinrich. Bietul Heinrich se întristase atât de tare atunci când stăpânul său a fost prefăcut în broscoi, încât a trebuit să-și pună trei cercuri de fier în jurul inimii pentru ca aceasta să nu plesnească de durere și chin. Acum trăsura urma să îi ducă pe cei doi în regatul tânărului rege. Heinrich cel

cu Inima Încătușată îi ajută să urce în trăsură, se puse pe locul său și dădu bice cailor, plin de bucurie că stăpânul lui a fost salvat. Mergând ei o bucată de drum, tânărul rege auzi un zgomot ca și cum ar fi plesnit ceva. Și atunci strigă:

— Heinrich, se rupe trăsura.

— Nu, stăpâne, spuse Heinrich. S-a rupt un cerc de la inima mea, care se afla în groaznice chinuri atunci când stăteți în fântână și erați broscoi.

Încă o dată și încă o dată se auziră rând pe rând încă alte două pocniri și de fiecare dată prințul crezu din nou că trăsura s-a stricat, însă nu erau altceva decât celelalte două cercuri de fier care eliberaseră acum pentru totdeauna inima lui Heinrich. Și asta pentru că stăpânul său scăpase de vrajă și era fericit.





Cei trei pitici din pădure

Au fost odată ca niciodată un moș, căruia îi murise nevasta, și o babă, căreia îi murise bărbatul. Moșul acesta avea o fată, iar baba avea și ea la rândul ei o fată. Fetele se cunoșteau și mai mergeau să se plimbe împreună. Într-una din zile, când amândouă sosiră din plimbarea lor în casa babei, aceasta grăi către fata moșului:

— Ia ascultă aici! Du-te de-i spune lui tătâne-tu că vreau să mă mărit cu el. Dacă vrea și el, atunci să știi că în fiecare dimineață tu ai să te speli cu lapte și ai să bei vin, iar fiică-mea o să se spele cu apă și o să bea tot apă.

Fata merse acasă și-i povesti tatălui cele auzite de la femeie. Atunci omul răspunse:

— Nu știu ce să fac, măi fată. Vezi tu, căsnicia e o bucurie, dar și un chin.

În cele din urmă, fiindcă nu izbutise să ajungă la o hotărâre, omul își scoase din picior o cizmă și-i zise fetei:

— Iaca, cizma asta are o gaură în talpă. Ia-o și du-te cu ea de o agață în cuiul ăla mare de la intrare, apoi vezi de toarnă apă în ea. Dacă cizma ține apa, atunci o să-mi iau altă nevastă, dar dacă apa se scurge din ea, atunci să știi că nu-mi iau.

Fata făcu așa cum i s-a spus, dar apa închise gaura și cizma se umplu ochi. Se duse apoi la tatăl ei și-i povesti cum a mers treaba. Moșul coborî el însuși din odaia sa, ca să vadă cu ochii lui, și când se lămurii că fata a avut dreptate, merse apoi la văduvă, o ceru de nevastă și făcură nunta.

În prima dimineață după nuntă, când se treziră cele două fete, iată că fata moșului găsi pe masă lapte pentru